

morda celo deset ali več imen svojega ženstva, je bilo znamenitost komaj še videti na obzorju... Neko tanko uho pa je ujelo smešni podton v povedanem in še istega dne, morda na večer, je med ljudmi zakrožila zgodba, ki še zmeraj hudomušno gnezdi v spominu.

No, tu so še druge Plehe: Talčkina, Rihtarjeva, potem Jakopovega ujca Gorica, nato Požarišča: Ivanova, Petraševa, Marjetcena... in spodaj se razprostira zdaj zaraščeni Rihtarjev kot.

Če se človek tu odloči za hojo po brezpotju, se hitro lahko znajde pred neprehidno skalnato strmino in mora nazaj. Sneg je moker in z dreves se cedijo potočki. Narava škreblija od padajočih kapljic. Vseeno je na senčnih krajih visoko gori še prava božična idila, ki ji sonce ni seglo do živega: v bleščečo belino odete smreke in jelke strumno stražijo jase in čipkasto bele bukve stegujejo roke v modrino; mir, ki ni gluha tišina, ampak živa spokojnost.

BOB IZ LOŠKEGA POTOKA

Pot se zdaj prevesi in se začne spuščati na drugo stran. Pobočja z visokimi bukvami in smrekami, z majhnimi jasami med njimi in komaj vidnimi potmi so prelepa, da bi se jih ne želeli spominjati. Ni nujno, da bi še prišli sem – spomin zadostuje, le ohrani naj se živ in bister.

Nižje je sneg že izginil in pomladne orgije so v polnem zamahu, čeprav je nadmorska višina še vedno najmanj sedemsto metrov. Pobeljeni vrhovi se vsenaokrog v ravni črti ločijo od toplejših nižjih predelov. Če se popotnik giblje nekje na višini te črte, doživlja za vsakih nekaj metrov gor ali dol majhne temperaturne šoke, včasih mrzle, drugič tople. Res zabavno! Včasih pa potegne veter in takrat zanesljivo zazebe, ko je telo vlažno od kapljic z dreves in znoja.

Na križišču se ena gozdna pot odcepi proti Loškemu Potoku, v Bobovo deželo – v kraje, ki so bili nekoč tako revni, da so se iz njih norčevali celo vsega hudega vajeni Babnopoljci in Prezidanci in natolcevali, da ima v Loškem Potoku še svetnik v oltarju bobovo vejo v roki... Bob je postal nekak simbol revščine, saj na tej skopi zemlji in v mrzlem podnebju občutljivejše rastline ne uspevajo, ta pa je ena najbolj skromnih in odpornih z zelo izdatnim zrnjem...

Delavci pa so bili iz Loškega Potoka zmeraj najboljši, to so jim vsi priznali: grabljice niso pustile za sabo niti bilke in kosci so obrali vsako krtino, še iz grmovja so travo ven potrgali in tudi se jim, »žernadarjem«, ni tožilo ob treh zjutraj na uro ali dve trajajočo pot skozi gozd, da so lahko začeli delati takrat kot domači...

Toda njihova govorica z malo drugače zaokroženimi a-ji in o-ji, kot so jih poznali tod, je bila odličen povod za zbadanje. Saj so se še smrkavci posameznih vasi po dolini spakovali drug drugemu in se kdaj tudi stekli samo zato, ker so eni rekli mleku »mlajku«, drugi pa »mlejku«; pa da bi Potočane pustili na miru?! Saj ne da bi bili ljudje hudobni, to ne, le zabave se jim je hotelo. A se s Potočani ni bilo zdravo hecati preveč od blizu. Kakor so bili močni in urni pri delu, tako so bili v prepiru, ki

mu je bilo táko zbadanje samo dobrodošel povod, glasni in trdih pesti.

Takole se je, recimo, začelo:

»Ali veste, kako pravijo Potoške? Takole, lej: 'Kristes tabe, oda dere, k'r'h sem pekla, kosce imamo – préšeč pa pije!'« (To bi se reklo: »Kristus tebe, voda dere, kruh sem pekla, kosce imamo – prešič pa pije!« Kdo je tu prešič – ali tudi »norc« – se seveda ve.)

Zdaj se menda nihče več ne spotika ob govorico drugega. Ljudje gledajo televizijo pa jim ni mar takih malenkosti, kot so široki ali ozki e-ji in o-ji tistih, ki tudi gledajo televizijo v sosledni vasi...

TIHOTNE VASI

Danes ne pojdemo v Loški Potok, prihranimo to spet za kakšno sončno pustno nedeljo brez snega, kakor takrat, ko smo v gostilni na Hribu precej vznemirili pivce s svojo opremo in palicami za hojo, saj se nikakor niso mogli zediniti, ali smo šeme ali ne...

Zdaj se torej napotimo po drugi poti, na levo, proti Gornjim Poljanam. Od tu dalje poznamo vsak grm, saj pogosto hodimo po tej »božji poti«, ki seveda nima nobenih drugih svetinj kot le debele, ravne smreke in hoje, od katerih ima vsaka takole na oko kake tri ku-bike... Božja pot pa je to zares, zaradi pobožnosti in čudenja, ki te navda, ko se približuješ tej skrivnostni vasi s tako posebnimi energijami in bogato zgodovino, ki jo lahko le megleno slutiš: Če so v sivih odmaknjenih

Planinska himna

ALEŠ TACER

*Planinci smo ljudje prijazni,
ko po strminah plezamo;
v dolini skoraj neopazni,
v goráh se vsi pozdravljamo.*

*Rdeči krogec, bela pika,
to sta simbola naša dva;
če kdo od njih se odmika,
mu pot gotovo bo zašla.*

*Lepota nas gorá očara,
ljubezen vsem je skupna ta;
če v mestu koga kdo ne mara,
bo na planini vzljubil ga!*

Rdeči krogec, bela pika...

*Res je lepó, da nas v planinah
združujejo podobne misli;
naj mir, ki vlada v teh strminah,
prav vsem ljudem srcá očisti.*

Rdeči krogec, bela pika...